

Đề bài:

Em đã từng đọc sách, xem phim hoặc được nghe kể về những gương hi sinh anh dũng của những người cách mạng. Hãy kể lại một tấm gương làm em xúc động nhất cho các em nhỏ trong “sao nhi đồng” hoặc các bạn trong lớp nghe.

Bài làm

Từ nhỏ đến giờ tôi đã đọc, xem biết bao nhiêu truyện kể về gương hi sinh anh dũng của những người cách mạng, bao ý nghĩ tốt đẹp về những tấm gương đó đã đến với tôi. Nhưng một tấm gương đã làm tôi xúc động mạnh mẽ nhất là hình ảnh hiên ngang của chị Võ Thị Sáu, một nữ chiến sĩ đã hiến dâng cả tuổi thanh xuân của mình cho cách mạng.

Các em ạ.

Vào mùa hoa Lê ki ma đang nở rộ, ở một vùng đất đỏ thuộc tỉnh Đồng Nai có một cô bé ra đời. Vì là người thứ sau sinh ra ở gia đình này nên ba má đặt tên cho cô là: Võ Thị Sáu. Sáu lớn lên dần trong tình yêu thương đùm bọc của ba má và bà con làng xóm. Lên tám tuổi đã phải giúp má bán bánh bèo ngoài chợ và cắt cỏ giúp cha. Bữa nọ có một đơn vị bộ đội ghé qua làng ở nhờ trong nhà Sáu. Sáu thích các anh lắm, cứ quần quýt mãi. Có anh nào bệnh, Sáu đi hái lá xông cho các anh và chăm chỉ ngồi bên các anh chăm sóc. Bởi thế anh nào cũng khen. Sáu ngồi bên các anh nghe kể chuyện Bác Hồ, chuyện đánh Tây do đó Sáu sớm giác ngộ ý thức cách mạng. Sáu cứ nằng nặc đòi đi theo các anh bằng được.

Rồi một đêm, Sáu trốn nhà đi theo các anh ra căn cứ. Ở đây Sáu được học văn hóa, học võ thuật đánh địch. Một lần được các chú giao nhiệm vụ gì Sáu đều hoàn thành tốt. Một hôm Sáu được giao nhiệm vụ phải giết bọn Tây ở chợ. Bữa đó Sáu phải giả vờ cắp rổ đi chợ, ở dưới đã giấu mấy quả lựu đạn. Lựu chọn bà con đi chợ đã thừa, Sáu dùng lựu đạn ném giặc chết lản quay. Chúng đâu ngờ rằng người giết chúng là một cô bé mười ba tuổi. Lần khác, các anh bảo Sáu phải giết được thằng Lí tông. Lão Lí này rất ác. Hắn làm một cái trạm ở giữa đường bà con đi qua phải trình giấy và đưa tiền cho hắn. Nếu không có hắn lệnh cho bắt về nhà hành hạ dã man. Bữa ấy, Sáu trộn vào đám người đi chợ. Ngang qua cổng gác, Sáu ghé vào, Lí tông đang ngồi uống trà trên bộ ngựa. Thấy Sáu hách dịch hỏi:

– Đi đâu?

– Dạ tôi đi lấy căn cước cho ba tôi. Sáu vờ sợ sệt trả lời.

– Vậy mày là con thằng Tư xe ngựa phải không?

Sáu tức quá bậm môi không trả lời.

Hắn nói tiếp:

– Tiền đâu?

Tức quá Sáu chìa quả lựu đạn ra và nói lớn: Đây rồi rút chốt ném vào, lựu đạn không nổ. Sáu rút tiếp quả thứ hai. Cũng không nổ. Sáu lo quá, sáu lo mình bị bắt mà nhiệm vụ không thành. Lúc đó lão Lí đã hoàn hồn. Rít lên một tiếng còi. Lập tức, các tên lính ập vào vây bắt Sáu. Sáu chống trả kịch liệt nhưng vô hiệu. Chúng nó bắt Sáu vào nhà giam và dùng nhiều cực hình

tra tấn dã man. Nhưng chị Sáu cắn răng không khai một lời nào. Ít lâu sau chị bị chúng chuyển đến nhà đá trắng ở Côn Đảo.

Một hôm chúng vào phòng bắt chị ra ngoài sân rồi lừa lên xe. Bọn chúng giải chị đến một bãi trống có trồng sẵn những cây cột. Chị đang đi bỗng dừng lại ngắt một bông hoa còn ướt đầm sương đêm cài lên mái tóc. Bọn chúng kinh ngạc vì thấy một người trước lúc hi sinh lại bình tĩnh đến thế. Tới bãi đất, chị gỡ bông hoa từ mái tóc mình tặng cho người lính Âu Phi. Chị tới cột trời: mỉm cười, chị nhìn trời xanh bao la và chọt hô lớn:

- Hồ Chủ tịch muôn năm!
- Đảng Cộng sản Việt Nam muôn năm!
- Đã đảo bọn thực dân Pháp!

Rồi chị cất cao giọng hát: *Đoàn quân Việt Nam đi, chung lòng cứu quốc...*

Một tiếng hô *bắn*

Một tràng súng nổ. Chị Sáu ngã xuống. Máu chị thấm ướt bãi cát. Chị không còn nữa nhưng trong tiếng gió và tiếng sóng biển người ta vẫn nghe tiếp được bài hát Quốc tế ca. Gió lao xao vuốt ve thân hình chị. Trời thêm xanh ngắt. Gió nâng cánh chim hải âu bay lên cao mãi.

Đó là một tấm gương mà tôi có nhiều cảm xúc sâu sắc. Hình ảnh chị Sáu còn sống mãi với *mùa lêkima nở ở quê ta miền đất đỏ...* Noi gương chị quyết tâm học tập sẵn sàng lên đường làm những công việc Tổ quốc giao. Thực hiện tốt lời dạy của Bác Hồ, kế tục sự nghiệp dựng nước, giữ nước của cha anh.

(Dẫn theo Nguyễn Đình Anh)